

ΑΡΑΒΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ'

ΜΑΓΜΑ

Πώς θα μπορούσα να παρηγορηθώ; Γιατί η καρδιά μου δεν μπορεί να σε λησμονήσει και η γλώσσα μου βοίσκει απόλαυσι μόνο όταν μιλεί για σένα.

Σε σένα παραπονιέμαι για τόν έρωτα ο Μαϊμά, για να με συμπόνεσης· γιατί πολλές φορές, εκείνος που άκουει παράπονα συμπνοεί την τύχη εκείνου που αναστενάζει.

Η θύμησή σου μαγεύει όλες τις στιγμές μου, και ως τόσο νομίζω πως έχω ζωή εκείνες μόνο της ημέρες που σε συναντώ.

Το σπίτι σου δεν βρίζεται στη φυλή όπου άνηκεις, σε κείνους που κατοικείς: βρίζεται μέσα στην καρδιά του έραστή σου—εκεί πράγματι κατοικείς.

Ο έρωτάς σου στο κορμί μου άλλου φερνεϊτόνο και άλλου χαρά το μάτι μου κλαίει ή καρδιά μου σε λατρεύει.

Όποτε σ' άπαντώ νομίζω πως βλέπω, ως είναι άκοιμη και με-σάνυχτα, να γλυκοχαράζω ή Αδγή!

ΑΜΠΗ ΟΥΑΡΑΗ

...ΤΙ ΟΦΕΛΟΣ ΑΝ ΒΡΕΧΕΙ...

Τά δάκρυά σου είναι πεισματάρικα, τó βλέπω, και ξέρεις να κάνεις ύπομονη, ó έρωσ δεν έχει καμιά εξουσία σε σένα· δεν σου ύπαγορεύει προσταγές, δεν σου επιβάλλει άμυνα. Με θανατώνει ó έρωσ· μία φωτιάδουητή με τήκει. Μά θύμνας σάν έμένα δεν μπορεί να προδώσει τó μυστικό του.

Όταν νυχτόνη, άπλόνο χέρια ίκετευατιά και γούνο δάκρυα. Τά δάκρυά μου έως τόσο πάντα φάνηκαν περήφανα!

Η φωτιά του έρωτος καίει στά σπλάγχνα μου όταν τη σκαλί-ζουν ή θύμησή σου και τó πάθος.

Ω σό που με πλανάς με ύποσχέσεις άφοϋ πρόκειται ν' άπο-θάνω διψασμένος, τί όφελος αν βρέξη;

Με έρώτησε: «Ποιός είσαι; Της άποκριθήκα όπως ήθελε εκείνη και όπως ήθελε ó έρωσ:—«Είμαι τó θύμα σου!»

Έκείνη μου είπε: «Ποιό άπ' όλα; Είναι πολλά!»

ΑΜΠΟΥ ΦΕΡΑΣ

ΑΓΑΠΩ, Μ' ΑΡΕΣΕΙ Ν' ΑΓΑΠΩ

Άγαπώ, μ' άρεσει ν' αγαπώ.

Άγαπώ, και εκείνη που αγαπώ ξεδοϋεί φειδωλά τόν έρωτά της. Διάβηκα άπ' έμπρός της, ή ματιά της, που μου φάνηκε πως μέσα της έλαμπε μία πονηριά διαβολική, μου μίλησε.

Είπα: «Όρθα να ζητησώ την εϊνούα σου» ή εγκατάλειψη ό-που μ' άφρησε μου κάνει μεγάλο κακό».

Η όψη της άνιψε από θυμό: «Φύγε από μένα, είπε. Η εϊνούα μου είναι μακρυνά από σένα. Ποθείς τη φίλια μου· μά πιδ εύκολο είναι να σκοτώσης τόν Έλ Βαλιδ (όνομα του τότε βασιλεύοντος Χαλίφη) παρά να επιτύχης τη φίλια μου».

Της είπα: «Με ύπομονη θα περιμένω να παραδεχθής να ύπο χωρήσης. Γιατί άκοιμη και τó σίδερο κάποτε μαλακώνει».

Σ' έξορκίζω, σ' έξορκίζω στα μαγικά λόγια που λένε οι μά-γοι, στón αλόνο έρωτά μου, σ' έξορκίζω: Άλλαξε γνώμη και δεί-ξου για μένα γενναϊόψυχη».

ΑΜΠΟΥ ΝΟΥΑΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΓΜΑ

Αυτή είν' ή κατάστασή μου, άνθρωποι! Άφήστε την κακολογία και προσέχετε να φυλάγεστε από τά μάτια των λιγερών ζωραδιών.

Ο έρωσ μου είναι από κείνους που κάνουν τον έραστή να περ-νάει άγρυπνες νυχτες, που βάνουν τά σπλάγχνα του πάνω στη φωτιά που γεμίζουν με δάκρυα τά βλέφαρά του...

Διάβηκε. Τουμαζόμουν να φύγω τ' άλογο μου περιμένε.

Διάβηκε. Οί ματιές της είναι δειλές σάν του μικρού ζωρα-διού.

Διάβηκε. Η νεϊότη γελά σ' Εκείνη· ή μέση της σεϊεται, ντελικιάτη και λιγερή, σάν τó σκονι. Όταν λυγείται λές και θα κοπή στα δύο· κάθε ζωνάρι είναι πλατύ για τή μέση της.

Διάβηκε. Είδε τ' άλογο μου έτοιμο να φύγη. Τόπιασε από τó χαλινάρι και μου μίλησε. Και τά λόγια της ήταν γλυκά, και ήρθαν, πιδ πολύ τιμα από διαμάντια να στολίσουν τ' αυτιά μου, - δεν ύπαρχουν πετρώδια που ν' άξιζουν όμο τά λόγια της.

Ω Μαϊμά, μην άπελπάζσαι. Φεύγω, ένα και μόνο ζητώντας ναύρω: τó Μεγαλειό! Για σένα!...

ΑΜΠΗ ΟΥΑΡΑΗ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΟΥ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

Ο ΥΠΟΚΡΙΤΗΣ

Ο ύποκριτης είναι νόμιμα κίβδηλο, που γυρεύει να περάση διά γνήσιο.

Προσποιείται αγιοσύνην και είναι άνόσιος· φίλιαν και είναι άδιάφορος· αυταπάνην και είναι έγωϊστής· πατριωτισμόν και είναι πλάνος. Όλα τά είδη της άρετης τά προσποιείται ó ύποκριτης· έπειδή ó ύποκριτης είναι ήθοποιός, φύσει ήθοποιός εις την σκηνήν του Κόσμου.

«Έγώ να χύσω τó αίμα μου για την πατρίδα!» Και φεύγει διά νυχτός αν τοί πέση, ή μήν του πέση να γένη στρατιώτης. «Άρχή σοφίας φόβος Κυρίου!» Και τραπεζοραγει επίβούλως και άσυνειδήτως.

«Θυσιάζομαι για τó φίλο μου!» Και στην περίπτωση προφα-σίζεται και τραβιέται.

«Δουλεύω για τά παιδιά μου!» Και τά παιδιά του τ' άφίνει άμόρφωτα και άνικα.

Αύστηρώνει τó προσωπό του αν άκούση λέξη την όποιον να μη θεωρή τάχα άκριβώς εύπρεπή· και είναι άσελγής και άσωτος.

Κατακρίνει τή διαφθορά της κοινωνίας· και είναι ούσιωδώς διεφθαρμένος.

Αν ó ύποκριτης τύχη νάνα και κοϋφος βάνει τόν κόσμο άνω-κάτω, και προσπαθεί διά παντοίον μέσον να τού άνοιχθή είσοδος σε τιμές και σε θέσεις, Ένταυτ' καμώνεται ότι ύποχωρεί εις τας παραζητήσεις των φίλων, άλλ' ότι είναι θυσια τούτη δι' αυτών· κ' Έχτέθηκα εις τόν έκλογικόν άγώνα... Έδέχθηκα τή θέσι που μου έπροσφέρθη... διά να εύχαριστήσω τούς συμπολίτας μου... οί φίλοι μου με βιάσαν... Και είναι από καιρό που μέρα-νύχτα ó νοϋς του και ή προσπαθειές του έδο· λέυανε διά να τó κατορθώση!...

Συνήθως ó ύποκριτης έλέγει τó στάδιον τó όποιον προτιθε-ται να εκμεταλλευθή και σ' αυτό ένσαρκούται και ύποκρίνεται τó πρόσωπον εκείνο που μπορεί να τού είναι ώφέλιμο στο σοκοποιημένο του. Έτσι έχομε τόν θεησκευτικό ύποκριτην, τόν πολιτικόν, τόν έρωτικόν κ. τ. λ....

Η συμπεριφορά του είναι σοβαρή, άυστηρή, ύποψιαστική. Σπανίως άστεινεται· σπανίως χορεύει. Τó γέλιο του είναι γέλιο σοβαρού άνθρώπου και πηγάζει πάντοτε από σέψη· ποτέ από καρδιά.

Απόφρευε να συναλλάττεσαι με τόν ύποκριτην τούτον· έπειδή τó νόμιμα με τó όποιον σε πληρώνει, δεν έχει ένδόμυχην άξίαν.

† ΑΝΔΡ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΤΗΝ ΙΕΡΕΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ξύνα!...

Με τρομάζει ή ιδέα ότι ó ύπνος είναι άδελφός του θανάτου. Ξύνα ιέρεια της αγάπης· ή αϊνούλα ροδίξι: Άπό τά πλούσια βυσσινιά παραπετάσματα του παραθυριού ένα άμ φέβολο φως γλυστράει μέσα στην κάμαρα.

Άπάνω στο πολύτιμο κρεβάτι, μέσα στα πλού-σια μεταξωτά σκεπάσματα μένει έξαπλωμένο άπα-λά, άζήνητο τó θεϊκό σώμα σου.

Κουμάσαι!... και τó φως της αϊγής ροδόχλωμο πλημμυρίζει την κάμαρα.

Χείμαροι άνεξετιμήτοι χουσαφιού τά μακρυνά όλόξανθα μαλλιά σου γίνονται στο προσκέφαλο κ' έτσι τó πρόσωπό σου, ένα όνειρον όμορφιάς κά-πος γλωμό, με μίαν έκφρασιν υπέρτατης γαλή-νης, πλαισιώνεται από τόν φωτοστέφανο των χουσών μαλλιών σου.

Πάνω άπ' τó προσκέφαλο μικροί έρωτιδεϊς, άγγελούδια με κά-τασπρα φτερά, παρυσέχουν.

Τó ροδόλευκο κορμί σου, σάρκινο άγαλμα, προβάλλει μισόγυ-μνο έξω από τά σκεπάσματα.

Κι' έγώ γονατιστός κοντά στο κρεβάτι σου, ήλδα να σου ζη-τήσω την αγάπη.

Άλλά τά ματια σου είνε κλειστά. «Ό! Ξύνα κ' άνοιξε διάπλατα τά ματια σου να φωτοβολή-σουν σάν δύο ήλιοι, που όμοιοι δεν έφάνηκαν ποτέ στους γαλάξι-ους ούρανοϋς».

Μά βλέποντάς σε έτσι άκίνητη παραδομένη στην άγκαλιά του ύπνου, πόσο φοβάμαι μην είναι ένα όνειρο.

Μήπως ένας μεγάλος τεχνίτης, από εκείνους που έμφυχώνουν τά ύπέρτερα όνειροπολήματα, έσμίλεψε τó κορμί σου.

Αυτός βέβαια θά επέθανε έπειτα άμέσως, μπροστά στη λάμψη και την καλλονή τού δημιουργήματός του.

Κι' έγώ τώρα θά λυώσω σάν μικρή λαματάδα χάμο στα πόδια του κρεβατιού, μέσα στην κάμαρά σου, στón βομόν αυτών της ά-γάπης....

ΔΟΝ ΡΟΔΙΓΟΣ

Δεν πρέπει να υπάξω σπίτι Έλληνικό που να μην στολίσω τó σαλόνι του με τó «Μπουκέτο».